

HOOFDSTUK 1

Ik heb meer uren dan ik kan tellen wakker gelegen en verborgen figuren ontdekt in de willekeurige patronen van het sierpleister op mijn plafond.

Een gewei met asymmetrische, omlaag gerichte takken. Een bos tulpen, stevig vastgehouden door spichtige vingers.

De meeste heb ik al eens eerder gevonden. Er is tenslotte maar zoveel te ontdekken in een plafond van drie bij drieënhalve meter. Maar soms zie ik iets nieuws. Zoals de bril met het dikke montuur van mijn moeders oude klasgenootje, mevrouw Lassam, waar ik het afgelopen uur naar heb liggen staren. Ik heb voortdurend aan haar moeten denken sinds ze vanochtend met ons mee naar buiten liep na de zondagse mis.

De vraag die ze me stelde was niet moeilijk. *Wat zijn je plannen nu je bent afgestudeerd?* Het antwoord zou makkelijk moeten zijn, hetzelfde lulverhaal dat ik aan iedereen vertel, maar ik heb zoveel lopen denken aan mijn échte plannen dat ik haar bijna de waarheid had verteld. Natuurlijk heb ik niets verklapt, maar even had ik alles kunnen verpesen. Hoe dichterbij het komt, hoe voorzichtiger ik moet zijn.

Eén verkeerd woord tegen de verkeerde persoon op de verkeerde plek en ons plan is naar de maan.

Eigenlijk haat ik het om geheimen te bewaren. Al van kinds af aan. Ze drijven mensen alleen maar uit elkaar.

Maar dit...

Dit is anders.

Want dit specifieke geheim is het enige wat me op de been houdt.

Zij is het enige wat me op de been houdt.

Ik weet dat dit misschien wat drastisch klinkt, maar soms voelt het alsof zij de enige is bij wie ik mezelf kan zijn, alsof zij de enige is die mijn voeten op de grond houdt, en zonder haar zou ik zomaar kunnen vergeten wie ik ben en wegzweven.

Zij is zoveel meer dan alleen een geheim. Zij betekent alles voor me.

Voor de gezondheid van mijn eigen ogen dwing ik mezelf weg te kijken van de bril van mevrouw Lassam en rol ik me op mijn buik om mijn telefoon op de hoek van mijn bed te grijpen. 3:17 uur. Het scherm licht op met een foto van mezelf, wat ongetwijfeld enigszins egocentrisch of op z'n minst supervreemd moet overkomen op een buitenstaander. Maar als ik naar deze foto kijk, zie ik niet mezelf. Ik zie naar wie ik lach: de fotograaf.

Ik zie Nora.

In plaats van mijn lange, chocoladebruine haar zie ik haar donkerblonde bob, die ze eindeloos in een ministaartje op haar achterhoofd vastbindt. In plaats van mijn scherpe kaaklijn en knokige schouders zie ik haar lachkuiltjes, verzonken in de wangen vol sproeten van haar ronde gezicht, en haar sterke armen.

Hoewel elk deel van haar voor altijd in mijn geheugen staat gegrift, is het vanavond, na wat er bijna gebeurde na de mis, niet voldoende om me haar alleen te verbeelden. Ik wil meer.

Ik schuif onder mijn blauw-wit gestreepte dekbed vandaan en loop stilletjes op mijn tenen over het tapijt naar mijn bureau. Ergens op de bovenste plank ligt een dunne oranje granieten steen, opgeborgen tussen een spleet in het hout. Ik haal hem tevoorschijn, kniel op de vloer en steek het randje ervan in een van de schroeven die het metaal rooster voor de luchtkoker op zijn plek houden. Het kost meer tijd

om ze los te schroeven dan eerst. Nadat ze ongeveer een miljoen keer zijn losgehaald, zijn de kleine kruisjes tot bijna perfecte cirkels stukgedraaid. Ik zou ze binnenkort echt een keer door nieuwe moeten vervangen zodat ze geen aandacht trekken.

Stilletjes zet ik het ventilatierooster naast me op de vloer en reik daarna voorzichtig met mijn hand in de koker om er een oranje schoenendoos uit te halen. Zoals altijd begint mijn hart te bonzen bij het zien van de bekende versleten hoekjes en het loskomende plakband. Ik werp een blik over mijn schouder naar mijn gesloten slaapkamerdeur voordat ik mijn zaklamp aandoe en het deksel eraf haal. In de doos ligt een wirwar van handgeschreven brieven en foto's, maar ook dingen die voor iemand anders dan ons tweetjes geen enkele betekenis hebben.

Het blauw-gele kwastje van Nora's afstudeerhoed van Wyatt High, de plaatselijke openbare school die op ongeveer tien minuten afstand ligt van de katholieke school waar ik op zat. Een lege popcornzak uit de bioscoop van de keer dat we naar de stad waren gereden voor onze eerste echte date. Het uitgelubberde gele elastiekje dat ze me vanaf haar pols gaf toen we voor het eerst seks hadden, een en al armen en benen op de achterbank van mijn Volvo, diep weggestopt in het bos op de boerderij van haar familie. Een winnend lot dat we vonden op een verlaten parkeerplaats een paar avonden terug en dat we – zo hebben we elkaar plechtig beloofd – zullen innen wanneer we hier eindelijk vertrekken aan het eind van de zomer, als we samen kunnen zijn.

Deze doos. Dit is het enige fysieke bewijs dat ik heb van onze twee jaar durende relatie, alles wat me dierbaar is. Als iemand hem vindt, dan weten ze echt alles, en dat is waarom deze doos de komende twee maanden verborgen moet blijven.

Helemaal onderaan de stapel vind ik waar ik eigenlijk naar zocht: mijn favoriete foto van Nora. Het is een kleine rechthoekige polaroid in zwart-wit, waardoor hij vijftig jaar ouder lijkt dan eigenlijk het geval is. Toen we twee jaar geleden nog maar net begonnen met daten,

besloten we dat het veiliger voor ons zou zijn om herinneringen alleen met polaroids vast te leggen. Geen digitaal bewijs dat iemand op een van onze telefoons zou kunnen aantreffen.

Op de foto is Nora aan het watertrappelen, tot aan haar schouders in de kreek toen die vorige lente buiten zijn oevers was getreden. Haar natte haar hangt in slordige slierten rond haar gezicht en haar mond staat net genoeg open om het ieniemienie spleetje tussen haar voortanden te zien. Ze ziet er sexy uit. Je zou nooit kunnen raden dat haar mond is geopend omdat ze op het punt staat aan te kondigen dat ze een gruwelijke *wedgie* heeft.

Ik hoor het bed van mijn ouders kraken en kijk met een ruk naar de muur tussen onze kamers. Ik verstijf voor een seconde en luister, maar er ontsnappen geen andere geluiden uit hun kamer, dus een van hen heeft zich waarschijnlijk alleen even omgedraaid. Maar toch, tijd om deze spullen op te bergen. Ik laat de foto snel in de doos vallen en stop hem terug in de koker achter het rooster, daarna wurm ik de steen terug in mijn bureau, alsof er niets valt te vinden, er helemaal niets is gebeurd.

Ik haast me terug naar mijn bed, mijn hart bonst in mijn oren. Wat als een van hen zich niet alleen had omgedraaid in bed? Wat als een van hen hier naar binnen was gelopen en me had gezien? Aan één stuk door speel ik allerlei verschillende scenario's af in mijn hoofd en hoe langer ik hier lig, hoe erger de reacties worden.

Ik kan zo niet doorgaan vannacht. Ik heb slaap nodig om weer een lange dag te overleven waarin ik dit allemaal voor mezelf moet houden. En ik weet dat er maar één ding is waardoor ik genoeg kan kalmeren om te gaan slapen. Ik hoop alleen dat ze het niet erg vindt. Dit wordt de tweede keer deze week dat ik haar opbel en wakker maak.

Ik toets haar nummer in, mijn vingers glijden net zo automatisch over het scherm als wanneer ik mijn toegangscode invoer. Ik nestel me diep onder de dekens, daarna stop ik mijn telefoon tussen mijn oor en het matras.

'Hoi, schat.' Ik hoor haar stem na een paar keer overgaan, extra schor doordat ze net wakker is gemaakt, en extra schattig. 'Je kan zeker niet slapen?' vraagt ze, hoewel ze weet dat ik niet kan antwoorden, niet met mijn ouders aan de andere kant van mijn flinterdunne muur. Gelukkig hoeft zij zich daar geen zorgen over te maken, want haar slaapkamer ligt helemaal op zolder op hun enorme boerderij. Niet dat ik die ooit heb gezien.

'Je weet toch dat ik de laatste tijd een obsessie voor milieudocumentaires heb?' vraagt ze retorisch.

Ik knik tegen mezelf en voel me lichtelijk schuldig omdat ik de twee die ze had doorgestuurd niet heb gekeken... maar niet schuldig genoeg om ze ook echt te gaan kijken.

'Oké, nou, ik heb er dus eentje gezien over vlees en die heeft me echt de ogen geopend...' Ze praat door en gaat in op alles wat ze heeft geleerd over het effect van de vleesindustrie op het milieu. 'Hoe dan ook, ik denk erover om vegan te worden,' concludeert ze, en ik kan het niet helpen dat me een bijna onhoorbare lach ontglipt.

'Ik weet het. Ik weet het.' Ze giechelt. 'Zegt het meisje van wie haar moeder het grootste rundveebedrijf in de omgeving heeft. Dat zou waarschijnlijk een grotere klap zijn dan...' Ze lacht nog een keer, maar deze keer klinkt het anders, geforceerd.

Ze begint weer over de documentaire en vertelt me alles tot in de kleinste details. Zij praat en ik luister alleen maar.

Een van de dingen die ik zo leuk vind aan Nora is dat ze een en al passie uitstraalt. Oprechte, ongefilterde passie voor echt van alles. Het is niet moeilijk om enthousiast te raken als zij in de buurt is, zelfs over dingen waar je nooit om hebt gegeven.

Soms, als ik echt niet kan slapen, praat ze urenlang zo tegen me aan, en op de een of andere manier lukt het haar altijd om het over dingen te hebben die ertoe doen.

Hoewel ik heel graag naar haar luister, weet haar rustgevende stem alle spanning die zich al de hele avond in mijn spieren heeft opge-

bouwd weg te laten vloeien en na een halfuurtje beginnen mijn oogleden eindelijk zwaar te worden. En ook al zou Nora het nooit toegeven, ik weet zeker dat ze het niet erg zou vinden om ook weer verder te kunnen slapen.

‘En dan heb ik het nog niet eens over ontbossing gehad. Dat is weer een heel ander...’ Ze stopt halverwege haar zin als ik zachtjes mijn keel schraap in de telefoon. ‘Oké. Slaap lekker, Stevie. Ik zie je morgen.’ Ze is even stil, daarna fluistert ze heel zachtjes: ‘Ik hou van jou,’ alsof ze het rechtstreeks in mijn oor zegt. Ondanks het feit dat ze het al honderden keren heeft gezegd, slingert ze het niet in het wilde weg rond. Ze zegt het alsof ze het meent, elk woord verpakt in haar hele hart.

Ik wil het terugzeggen. Ik wil het zo graag zeggen dat mijn keel pijn doet, maar ik weet dat het niet kan.

Zelfs geen fluistering.

Niet hier.

HOOFDSTUK 2

Het allereerste dat ik de volgende ochtend doe als ik wakker ben, is mijn Instagram-berichten checken, en inderdaad, ik heb een nieuw bericht van een account zonder volgers, posts of profielfoto. BoerenMeid8217, oftewel Nora. Niet de meest subtiele alias, maar ze was nauwelijks zestien toen ze het bedacht, en ik ben de enige die het ooit ziet.

Kunnen we vanochtend ook wat eerder afspreken? Ik heb nieuws!

Mijn hart maakt een sprongetje, maar stort meteen weer neer als ik me herinner dat ik Savannah en Rory al had beloofd om samen te ontbijten. Hoewel ik de afspraak zou kunnen afzeggen, hoewel ik zou willen afzeggen, moet ik ten minste een zweem van normaliteit zien op te houden tegenover andere mensen in mijn leven, anders worden ze nog achterdochtig. En aangezien ik ze vrijdag ook al heb genegeerd...

Ik kan vandaag niet eerder dan 12 uur :/ Nieuws?! Vertel! typ ik terug.

Ik zeg het wel als ik je zie.

Nora! Ik wil het nu weten! Het gaat over de studio, of niet? Hebben we hem gekregen???

Onze eerste keus zijn we helaas misgelopen, maar zo erg is onze tweede keus nou ook weer niet.

Ik zie je om 12 uur ;) stuurt ze vervolgens na een minuut.

Ik rol met mijn ogen en laat een grom ontsnappen terwijl ik het gesprek verwijder. Nora is gek op verrassingen, en ik... kan ze niet uitstaan.

Zodra ik mijn kamer uit stap, daalt mijn humeur nog verder door de stemmen van een bank vol presentatoren van *Fox News* die me vanaf de trap tegemoet zweven. Ik dacht dat mijn vader ondertussen wel op zijn werk zou zijn. Normaal gesproken wacht ik een paar minuten tot hij de tv uitzet, maar ik moet naar beneden en opschieten, anders kom ik te laat voor het ontbijt en daardoor ook voor Nora. Dus adem ik diep in, knars met mijn tanden en loop de trap af, de woonkamer in.

‘Deze kerel.’ De bruine leren bank kraakt als mijn vader zich naar me toe draait, gekleed in een licht besmeurde overall met *GREENS AUTOREPARATIE* op de rug gedrukt in gebarsten letters. ‘Deze kerel laat zich niet voor de gek houden. Niet zoals die idioten bij *CNN*,’ eindigt hij, met zijn duim wijzend over zijn brede schouders.

Ik klem mijn kaken op elkaar en slik een hatelijke opmerking in. Het lijkt wel alsof ik dat de laatste tijd steeds vaker moet doen, en ik weet niet zeker of hij nou intoleranter wordt, of dat ik hém gewoon steeds minder kan tolereren.

‘Goedemorgen,’ breng ik in plaats daarvan met moeite uit, maar hij heeft zich alweer naar de tv gedraaid, die tussen twee hertenkoppen aan de muur hangt. Hij luistert niet eens.

Goed gesprek.

Toen ik jonger was ging het er heel anders aan toe. In die tijd waren we nog graag samen. Dan liet hij me de hele dag de autolift in de garage bedienen, of hij huurde een kleine aluminium boot om mij uit vissen te nemen op het stuwmeer, alleen wij tweeën. Hij luisterde. Maar dat was voor Nora, voordat ik begreep hoe schadelijk sommige van zijn overtuigingen zijn. En voordat hij zo geobsedeerd raakte door die televisiegezichten dat ik niets zou kunnen zeggen om hem op andere gedachten te brengen.

Toen ik ons plan in werking had gezet, verwachtte ik niet dat ik er überhaupt moeite mee zou hebben om hem achter te laten, zeker omdat ik nu al amper met hem in één ruimte kan zijn. Maar ergens ben ik daar ook verdrietig om.

Ik schud de gedachte van me af terwijl ik mijn autosleutels van het haakje graai en door de voordeur stap.

Maar net als hij openzwaait – Oef.

Ik bots bijna vol tegen mijn moeder op de veranda op. In haar ene kleine hand houdt ze stevig een groene plastic gieter vast en in de ander de ’s *WERELDS BESTE MOEDER*-mok die ik haar eeuwen geleden heb gegeven.

‘Ho, pas op, liefje.’ Haar donkerbruine ogen vergroten zich boven haar wangen vol zonnevlekken terwijl ze haar mok voor zich houdt om de klotsende koffie te stabiliseren.

‘Sorry. Ik eh... had je hier niet verwacht,’ zeg ik, verrast om haar te zien. Normaal gesproken is er een sprinkhanenplaag voor nodig om die vrouw weg te houden van haar gebedsgroep op maandagochtend.

‘Ik heb besloten om vandaag te spijbelen. Ik had gehoopt dat jij en ik samen konden ontbijten.’

‘Ik moet er eigenlijk vandoor,’ antwoord ik voordat ik mezelf toesta erover na te denken en ik glip langs haar heen de veranda af, mijn ogen gefocust op mijn zwarte auto die op de oprit staat geparkeerd.

‘Ik dacht dat je vandaag pas vanaf twaalf uur moest werken. Waar ga je naartoe?’ vraagt ze achter me.

‘Ik heb met Savannah en Rory afgesproken bij de Diner,’ zeg ik tegen haar terwijl ik blijf doorlopen naar mijn auto. De spelfout wordt zoveel gemaakt in dit deel van Pennsylvania dat ik er pas op mijn vijftiende achter kwam dat het eigenlijk als ‘Diner’ gespeld moet worden.

‘Oké, wacht even. Hoe laat ben je klaar?’ vraagt ze. Ik draai me om, maar ik hou mijn ogen op de bevlekte mok in haar hand gericht en focus me op het witte afgebroken stukje in de groene verf. ‘De boerenmarkt gaat vandaag open, ik zat te denken... misschien kun je me

helpen een paar bloemen uit te zoeken voor op de verandatrap?' Ze gebaart met haar mok naar de kale betonnen treden die ik net ben afgelopen. Een groot deel van me wil dat we dat inderdaad kunnen doen. Voordat ik mezelf kan tegenhouden, ontmoet ik haar blik en haar ogen lichten op omdat ze het onterecht als een opening interpreteert. 'En daarna kunnen we misschien naar die bistro rijden waar we vroeger altijd heen gingen! Of we gaan naar de Dairy Qu...'

'Ja, waarschijnlijk niet.' Ik onderbreek haar en probeer niet te denken aan die heerlijke kipsandwich en de lol die we hadden op ons vaste plekje in de hoek. Ze schrompelt voor mijn ogen ineen voordat ik kan wegstaren. Shit. Waarom moet ze dit zo moeilijk maken? 'Ik moet vandaag wat langer blijven omdat we een nieuwe barista moeten inwerken,' lieg ik... alweer.

'O. Natuurlijk.' Ze schudt haar hoofd alsof het niets is, alsof ze me gelooft. 'Je bent druk.'

'Je hebt er trouwens toch al megaveel.' Ik probeer het onderwerp te veranderen en kijk om me heen naar de overvloed aan potplanten die in een rij voor de veranda staan.

Ze vertrekt haar gezicht een beetje, de rechte lijn van haar lippen vormt een kleine glimlach, maar alles wat ze zegt is: 'Veel plezier met je vrienden,' waarna ze me haar rug toekeert.

Ik aarzel een moment, mijn voeten voelen als betonnen blokken. Het zou zo makkelijk zijn om terug te glijden naar het verleden, om naar de boerenmarkt en Lola's Bistro en Dairy Queen te gaan, om te doen alsof ik nog steeds het meisje ben dat zij voor ogen heeft, iemand op wie ze trots zou kunnen zijn.

Maar de situatie is nu anders. Zij heeft die veranderd, herinner ik mezelf eraan. Ik heb het afgelopen jaar steeds meer ruimte tussen ons gecreëerd, maar zij is daar de oorzaak van. Ik maak alles gewoon makkelijker voor als het moment daar is. Makkelijker voor haar én mij. Want zodra het augustus is, zullen we geen deel meer uitmaken van elkaars leven. Dus til ik mijn voeten op en loop door naar mijn auto.

Maar toch, met elke stap borrelt het schuldgevoel verder in me op, dus probeer ik me Nora en mij in Californië voor te stellen. En zodra het beeld zich vormt, word ik eraan herinnerd dat dit het allemaal waard is. Dat mijn echte leven begint als we hier weggaan. Samen.

Zodra ik de zware metalen deur van de Dinor opendoe, word ik overspoeld door een golf van stemmen, waarin elke stem wanhopig boven de volgende probeert uit te komen. De warme, gele lampen verlichten de witte tafels en rode banken, stuk voor stuk bezet door klanten. Ik kom hier graag om te ontbijten omdat het elke ochtend helemaal afgeladen is, een reminder dat deze stad toch nog wat leven in zich heeft. Het staat in schril contrast met de twee winkelgevels aan beide kanten waarvan de ruiten zijn beplakt met de verschoten pagina's van de *Wyatt Argus*, een krant die niet eens meer bestaat.

Ik stop even voor de stokoude kauwgomballenautomaat waar je een gratis kopje koffie kunt winnen als het je lukt om de kleur van de week te bemachtigen, maar uiteindelijk besluit ik door te lopen. De vorige keer dat ik er een had, was die zo oud en hard dat het net zo goed een toverbal had kunnen zijn. De jury is er nog niet over uit. Bovendien werk ik wel gewoon bij een koffiezaakje, dus zoveel stelt gratis koffie nou ook weer niet voor.

Ik laat mijn ogen door de drukke ruimte glijden en herken uiteindelijk Savannahs vurige rode haar op een bank naast een van de grote ramen. Het was makkelijker toen ze nog een gigantische bos krullen had, maar vlak voor de zesde klas besloot ze dat dat niet meer in was. Sindsdien zet ze er elke dag de stijltang op, wat haar een eeuwigheid moet kosten.

'Ik weet het niet meer, het is eerlijk gezegd één groot waas,' zegt Rory als ik aan kom lopen. Ze gooit zichzelf tegen de rugleuning aan van het lachen, haar rommelige knot danst heen en weer op haar hoofd. 'Stevie!' roept ze als ik tegenover hen op de bank schuif. 'O mijn god. Je hebt het beste feest aller tijden gemist.'